

Sílvia Munt, en escena

Són les deu del vespre quan al Teatre Victòria del Paral·lel barceloní comença l'assaig de *Romeo i Julieta* de Shakespeare. El director, Esteve Polls, crida la Julieta a l'escenari. Sílvia Munt s'aixeca de la cadira, mentre s'acaba l'últim mos d'un entrepà. Cabells llargs fins a la cintura, espurnes daurades al cap, vestit llarg de vellut vermell. La Julieta s'aboca al balcó i diu amb veu apassionada al seu Romeo:

El meu cor és, com la mar, sens límits; mon amor, tan pregon: com més te'n dono, més en tic: són dues coses infinites.

Julieta diu adéu al seu amor:

Bona nit, bona nit! tan dolç penar hi ha en separar-se, amor, que seguiria dient-te bona nit fins ja gran dia.

La segona escena s'acaba. El silenci es trenca. Els actors abandonen l'escenari. Sílvia Munt es treu les sabates vermelles, li fan mal. Ulls grossos, llavis molsuts i ben dibuixats, afable i decidida, s'asseu davant la casset: «La Julieta m'agrada, és un personatge amb força pròpia. Normalment les heroïnes són místiques, més passives. La Julieta, malgrat ser una nena de catorze anys, pren la seva vida i se la juga.»

Sílvia Munt és una de les actrius més populars del país des que va interpretar la Colometa de *La plaça del Diamant*, de Mercè Rodoreda: «No em sento gens Colometa, entenc molt bé la sensibilitat d'aquesta dona, perquè l'explica molt bé la Rodoreda. Jo sóc més activa, més contestona, més rebel, més agressiva, potser per això puc identificar-me més amb la Julieta que amb la Colometa, però no sóc, ni la Colometa, ni la Julieta, sóc la Sílvia a seques.»

«Tots dos personatges són dues heroïnes. La Colometa és una heroïna sense glòria, que fins i tot ha estat catalogada de covarda, però, per a mi, la Colometa és més heroïna, perquè

La popular protagonista de *La plaça del Diamant*, de Mercè Rodoreda, que representa ara en un teatre de Barcelona *Romeo i Julieta*, ens parla de personatges de ficció i de la seua autèntica personalitat.

Assumpció Maresma

municat amb ella quan la vaig llegir. Va ser com la trobada de dues ànimes que congeniaven. La Mercè Rodoreda era una persona intel·ligent, sensible i dura, perquè era massa fràgil i va tenir una vida molt complicada, potser per això es tancava molt davant la societat. També era molt irònica, tenia molt de sentit de l'humor. Quan estàvem juntes, gairebé sempre reïem. Tenia un sentit de l'humor molt especial. Va saber descriure el sentiment profund de



aguanta la vida i la tira endavant, que és el que fem la majoria dels humans.

En canvi, la Julieta se suïcida, no afronta la vida i prefereix la mort. Això sí, tots dos són dos personatges molt ben escrits, que expliquen perfectament el sentiment de les dones enfront de la vida.»

Els seus ulls, grossos i negres i rodons, que han d'expressar la vitalitat i la passió de Julieta i que van ser com pous negres sense fons interpretant el personatge de Mercè Rodoreda, miren amb tendresa quan surt el nom de l'escriptora: «La Rodoreda, la vaig conèixer i me la van treure de seguida. Es va morir al cap d'un any i mig d'haver-nos conegut. Va ser una llàstima, li tinc molt de respecte. Des que vaig fer les proves, li vaig agradar. De seguida, va comunicar amb mi i jo ja havia co-

la dona, quan ella parlava de la maternitat, ho feia explicant el que és bo i el que no ho és, i quan parlava dels homes, feia igual.

«Era una persona que anava més enllà dels tòpics i s'explicava meravellosament bé. Em va doldre moltíssim la seva mort, m'hauria agradat poder-la conèixer més. Ella va ser la causant que jo faci cinema, va jugar la meua carta des del principi. Tenia una manera de tractar-me molt especial; normalment, una dona a una altra no acostuma a dir-li afalacs; ella trenca-va aquestes barreres. Amb ella vaig descobrir una nova manera de relacionar-se entre dues dones.»

Va començar fent ballet: «Jo anava per a psicòloga, estava estudiant la carrera de psicologia i havia fet la carrera de ballet clàssic, quan em van dir



«Colometa i Julieta expliquen perfectament el sentiment de les dones davant la vida.»

no deixa de ser un gran handicap, una gran factura.»

Silvia Munt reivindica el romanticisme: «Tal com està la societat, cal afavorir el romanticisme. Tot està abocat cap a la productivitat. Hem de ser treballadors, hem de donar beneficis, hem de ser puntuals, ordenats, organitzats. Tot això comporta que no hi hagi temps per recrear-se, per no fer res, per ser romàntic i estar pendents dels sentiments. Per a mi, els sentiments és la faceta més important del ser humà; si no, som robots qualificats.»

Parlant de l'amor, la Silvia ens explica la seva situació personal. Viu des de fa molts anys amb en Miquel Cors, tenen una filla, la Raquel. «Si un es defensa de l'amor, no pot gaudir-ne. No sentir és pitjor que res, és com vegetar. La meua vida personal ha passat per moltes etapes durant aquests nou anys de vida professional intensa. Malgrat tot, seguim junts i tenim una filla junts. Crec que és una gran victòria. Hem passat moments de distanciament i complicacions, que hem superat, perquè tenim ganes d'estar junts. Estem agafant l'estabilitat, ara treballem junts en aquesta obra. En Miquel fa de Mercucio.»

Quan acabi «Romeo i Julieta, té diferents projectes entre mans, entre ells *La desheredada*: «De moment fent aquesta obra m'he perdut dues pel·lícules que estaven programades per a més endavant, però, dels projectes, no se'n pot fer cas.»

La cara de la Silvia Munt s'exalta, deixa enrere les seves paraules d'amor i amb la mateixa vehemència comença a parlar de la situació dels actors en aquest país: «Realment, arriba un punt en què dius: ja no puc aguantar-me més. En aquest país no hi ha pràcticament cinema en català, no hi ha gens de ballet, ni de dansa, el teatre tot i ser el més afavorit, també està en una situació precària. Això és així perquè, la classe política, no la preocupa en absolut sol·lucionar-ho. Si ells no fomenten la iniciativa, això no canviarà. En aquest país no hi ha una cultura equilibrada amb la història i la tradició cultural de Barcelona. L'únic que poden fer és dir-ho, i dir-ho. Els qui hi ha dalt són els qui ho han d'arreglar.» I és en aquest moment quan surt la Silvia rebel, contestatària i activa, que és capaç de dir-ho tot amb la immensitat dels seus ulls. □

si volia treballar en una companyia de ballet. No m'ho havia plantejat mai seriosament això de fer de «titiritero», o sigui d'entrar en el món de l'espectacle, però a partir d'aquesta proposta, m'hi vaig començar a dedicar: fent ballet, fent coreografies, teatre i després cinema. Estava preparada, però una mica ha estat el destí qui m'ha anat portant cap aquí. No tenia una vocació fèrria que em vingués de petita. Jo volia ser moltes coses, encara ara m'agradaria fer-ne moltes: tocar el piano, ser metge, directora de cinema... però, no sé si tindrè temps...»

El seu riure s'encomana, fa la imatge d'una persona segura i contenta amb el seu triomf. Això és la imatge, que les seves paraules matisen: «Triomfar vol dir ser feliç, i ser feliç

només és possible a estones. Per a mi, triomfar és fer el que t'agrada, estar content amb la teva feina, per les coses ben fetes i viure del teu treball. Estic contenta de la meua situació professional. Tot ha estat molt ràpid, molt accelerat. D'això també reps factura, i és que quan has triomfat, no pots fer res més que triomfar, i és molt avorrit. Per a mi, és molt important estar bé amb tu mateixa, plena per dins: continuar amb les teves amistats, estar amb la gent que estimes, tenir temps per fer el que et vinguí de gust i no dependre únicament de la teva imatge. No m'agrada que quan treus un peu fora de casa teva, s'aixequi el teló, i això m'ha passat des de *La Plaça del Diamant*. Té recompenses, perquè veus que la gent et reconeix la teva feina i t'aprecia, però

DOMENEC UMBERT